శ్రీ రమణ జ్యోతి

జూన్ 2017

ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi

June 2017

IN THIS ISSUE ...

1.	శ్రీ రమణ మహర్షి బోధనలను అందరూ అనుసరించవచ్చు	డా. వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	శ్రీ రమణ మహనీయ తత్త్వము	యనమండ్ర సంధ్యాదేవి	7
3.	భగవాన్ ఉపదేశ సారము	పింగళి సూర్యసుందరం	9
4.	పితృమూర్తి పళనిస్వామి	మల్లాది ఫణిమాల	13
5.	గురువు అనుగ్రహమే దివ్యమైన ఔషధము	చావలి రమాబాల	15
6.	శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో	జి. శ్రీహరిరావు	18
7.	ఆత్మసాక్షాత్కార సూత్రాలు	పింగళి సూర్యసుందరం	23
8.	రమణస్తుతి	భీమరాజు వెంకటరమణ	24
9.	**The Message of Upadesa Saram**	N.A. Mohan Rao	26
10.	**Pride is the Result of Ego; Humility is the Absence of Ego.**	Dr. K. Subrahmanian	31
11.	**Maharshi's Teachings and Modern Scientific Thought**	K.K. Nambiar	35
12.	**Let me Rest at Your Feet**	Alan Adams Jacobs	37
13.	**Sri Rama**	**Kanchi Mahaswamy**	38
14.	**Vedanta and Shringara**		40
15.	**A Divine Quarrel**		41
16.	**Work is Worship**		43

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు : కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు శ్రీరమణకేంద్రం)

Editorial Board: Telugu: **Dr. V. Ramadas Murthy, Malladi Phanimala, Katravulapalli Subbalakshmi**
English: **V. Krithivasan, N.S. Ramamohan, Sneha Choudhury**

శ్రీ రమణ మహర్షి బోధనలను అందరూ అనుసరించవచ్చు

(శ్రీ రమణజ్యోతి, జులై 2016 సంచికలో ప్రచురించబడిన "యూనివర్సాలిటీ ఆఫ్ రమణ మహర్షిస్ టీచింగ్స్" అన్న శ్రీ కృత్తివాసన్‌గారి వ్యాసం నుండి ఎన్నుకొనబడిన భాగాల స్వేచ్ఛానువాదం)

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

ప్రతి మతానికి రెండు ప్రధాన అంశాలుంటాయి. మొదటిది మతంలో నిర్దేశింపబడిన పూజా విధానం, ఆచారాలు, వ్యక్తి జీవన విధానానికి సంబంధించిన నీతి సూత్రాలు. ఇక రెండవది జ్ఞానోదయ మార్గాలు అంటే ఆధ్యాత్మికపరమైన కట్టుబాట్లు. చాలావరకు, అన్ని మతాలలో కూడ ఈ రెండింటి సంయోగం ఉంటుంది. కాని హిందూ ధర్మానికి సంబంధించినంతవరకు ముఖ్యంగా గత రెండు శతాబ్దాలలో అవి విడిపోవడం జరిగింది. దాని ఫలితంగా శ్రీరమణుల సర్వజన సమ్మత బోధనలు కూడ ఉత్పన్నమయ్యాయి. అంటే, జీవితంలో అన్ని రంగాలలోని ప్రజలు, వివిధ ఆరాధనా పద్ధతులను అనుసరించేవారు, ఏ మతానికి చెందినవారైన సరే, మహర్షి బోధనలను అనుసరించి తమ ఆధ్యాత్మిక పురోగతిని సాధించుకోవచ్చునన్నమాట. మరో విధంగా చెప్పాలంటే ప్రాచీన సూత్రాలను ఆధునిక సంఘానికి కూడ అనువైనట్లు భగవాన్ మలచారు. మహర్షి యొక్క మౌలిక బోధనలు హిందువులే కాదు, క్రైస్తవులు, యూదులు, బౌద్ధులు, ముస్లింలు, (ఆ మాటకొస్తే నాస్తికులైన సరే) తమతమ నమ్మకాలను త్యజించాల్సిన అవసరం లేకుండ అనుసరించగలిగినవిగా ఉంటాయి. హిందూత్వం పరిధి లోనికి ఐక్యమయ్యే అవసరం లేకుండ మహర్షి మార్గదర్శకత్వాన్ని పొందవచ్చు.

మతాన్ని పట్టించుకోకుండ, లౌకిక ధోరణి విపరీతంగా పెరిగిపోయిన ఈ ఆధునిక ప్రపంచంలో మతానికి అతీతమైన ఆధ్యాత్మిక ఉపదేశాల అవసరం ఎక్కువైంది. విజ్ఞానశాస్త్రం యొక్క ప్రభావం అధికంగా ఉన్న

ఈ రోజుల్లో మతం సాధారణంగా విధించే ఒక "నమ్మక వ్యవస్థ"ను అంగీకరించడం కుదరదు. ప్రజలు ప్రతి విషయానికి తర్కయుక్తము, హేతుబద్ధము ఆయిన సమాధానాలను ఆశిస్తారు. ఈ నేపథ్యంలో భగవాన్ రమణుల బోధనలు మతాల పరిధిని దాటి వుంటాయి. అలాగని ఆయన మతసంబంధ ఆచారాలను, నమ్మకాలను జవదాటి నడచుకోమని ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. నిజానికి, అలాంటి ఆచారాలను గుర్తిస్తూ అవి ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి మరింత దోహదపడతాయని అంటారు. కాని, ఆధ్యాత్మిక సాధనకై నిజాయితీగా, తీవ్రంగా ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు ఆచారాలను పాటించకపోయినప్పటికి అది ఒక అడ్డంకి కాదని భావించేవారు. వారి బోధనలు తత్వజ్ఞాన సంబంధ సాంకేతిక సూక్ష్మ సూత్రాల చిక్కుముడులను అధిగమిస్తాయి.

రమణ భగవానుల రచన "ఉళ్ళదు నార్పదు" (ఉన్నది నలుబది) లోని రెండవ పద్యం ఈ విషయాన్ని విశ్లేషిస్తుంది. అన్ని మతాలు కూడ మూడు తత్వాలను గురించి చెబుతాయి. ఒకటి వ్యక్తి (అంటే 'నీవు'), ఇక ప్రపంచము, భగవంతుడు. ఈ మూడింటి పరస్పర సంబంధం యొక్క నిర్వచనమే ఏ మతానికైన పునాదిగా ఉంటుంది. ప్రతి మతం విషయంలోను ఈ నిర్వచనా ధోరణి ఆ యా చారిత్రిక, భౌగోళిక పరిస్థితులు, ఇతర అంశాలను అనుసరించి ఉంటుంది. అందుకే వివిధ మతాలు ఒకదానికొకటి వ్యతిరేక ధోరణులను అనుసరిస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది. కాని, కట్ట కడపటి యథార్థ వస్తువు ఒకటేనన్న భావనను గుర్తెరిగితే వ్యక్తి, ప్రపంచము, భగవంతుడు అన్న మూడింటికి ఆ వస్తువే మూలమని బోధపడుతుంది. ఆ ఒకే ఒక యథార్థ వస్తువు ఈ మూడు రూపాలలో అగుపడుతుంది. అలాగ గ్రహించినపుడు మనకు యథా లాపంగా కనిపించే భేదాలు సమసిపోతాయి.

ప్రతి మతంలోను దేవుడున్నాడన్న ఎఱుక మొట్టమొదటి మెట్టు. అయితే, శాస్త్రజ్ఞుడు మాత్రం గమ్యాన్ని చేరడానికి ప్రపంచాన్ని విశ్లేషించ డంతో మొదలుపెడతాడు. కాని భగవాన్ రమణ మహర్షి ఈ

అన్వేషణను వ్యక్తితో లేదా "నీవు"తో మొదలు పెట్టడం ఉత్తమ మార్గ మంటారు. ప్రతి ఒక్కరికి "నేను ఉన్నాను" అన్నది అనుభవపూర్వక విషయమే. ఈ జ్ఞానం మౌలికమైనది. ఎందుకంటే "నీవు ఉన్నావు" అని తెలుసుకునేందుకు ఎవరి ధృవీకరణ అవసరం లేదు. కాని ప్రపంచం లేదా దేవుని విషయంలో అలా కాదు. వాటి అనుభూతికి అసలు "నీవు" అన్నది ప్రథమ నిబంధన. అంటే, మిగతా రెండూ ఒక విధంగా చెప్పాలంటే పరాధీనమైన అనుభూతులు. అందుకే, "వ్యక్తి యొక్క నిజమైన స్వభావం గ్రహించడం ద్వారా అన్నిటికీ మూలమైన యధార్థాన్ని తెలుసుకునే మార్గం ఏర్పడుతుంది" అని భగవాన్ అంటారు.

రమణాశ్రమ ప్రచురణలు - "భాషణలు, లేఖలు, మొదలైన వాటిలో ప్రతి ఒక్కరూ ఏకత్వాన్ని గురించి తామే తెలుసుకొనాలని రమణులు తమ భాషణలలో నొక్కి చెప్పినట్లు నమోదు చేయబడి వుంది. అలా చెబుతూ వేర్వేరు మతాలలో దేవుడిని గురించిన అంతు లేని చర్చలు, వాదనలు, అలాగే సామాజిక ఆచారాలు, ప్రపంచంలో అగుపడే అసంపూర్ణతలకు సంబంధించిన విషయాలను మహర్షి చతురతతో దాటవేస్తారు.

ఈ సందర్భంగా మహర్షి:

"దేవుడి సంగతి అలా ఉంచి, నీ గురించి మాట్లాడు"

"అంతటా బాధలతో నిండి వుందని ప్రపంచం నీతో చెప్పిందా? నీవు కదా ఆ అభిప్రాయానికి వచ్చింది?"

"నీ గురించే నీకు తెలియనప్పుడు బ్రహ్మన్ (పరమాత్మ) గురించి ఎందుకు చింతిస్తావు?"

- ఇలాంటి ఎదురు ప్రశ్నలు ఆ గ్రంథాలలో ఎన్నో కనిపిస్తాయి.

తమ సాక్షాత్కారానుభూతితోనే భగవాన్ రమణులు మతపరమైన శృంఖలాల నుండి విముక్తులయ్యారు. "నేను బ్రహ్మన్, మొదలైన

వాటి గురించి అప్పటికి ఎప్పుడూ విని వుండలేదు. ఆ రోజుల్లో ఇంకా ప్రతిదానిలోను ఒక యథార్థ స్వరూపమంటూ ఉన్నదని గాని, ఆ స్వరూపము, భగవంతుడు, నేనూ భిన్నం కామన్న ఎఱుక గాని, లేదు. ఇక్కడికి వచ్చిన తరువాత ప్రాచీన, పవిత్ర గ్రంథాలను వినడంతో ఇవన్ని తెలుసుకున్నాను. ఎలాంటి విశ్లేషణ, మొదలైనవి లేకుండ సహజ జ్ఞానంతో నాకు పరిచయమైన విషయాలను ఆ గ్రంథాలు తెలుపు తున్నట్లు అర్థమైంది'' అన్నారు. (అర్థర్ ఆస్బార్న్ రచన - ''శ్రీరమణ మహర్షి అండ్ ద పాత్ ఆఫ్ సెల్ఫ్ నాలెడ్జ్'')

మహర్షి బోధనలు నామ, రూపాలకు అతీతం. ''నేనెవరు? అని నీవు ప్రశ్నించుకో. నీ అసలైన చైతన్యాన్ని అన్వేషించు. శాశ్వతంగా ఎప్పుడూ నీవే అయిన ఆత్మగా స్థిరంగా ఉండు. ఏదో 'కావడం' అని కాదు, స్థిరంగా ఉండడమే! అలాగే ఉండు'' అంటారు. అతి సరళం గాను, సూటిగాను ఉన్న కారణంగా మహర్షి బోధనలు అందరికీ వర్తిస్తాయి. ఏ ఒక్క మతానికి మాత్రమే కాదు. సాంకేతికపరమైన సూక్ష్మ సూత్రాలేవీ లేనందువల్ల ఏ మతపరమైన నమ్మకాలకూ వారి బోధనలు విరుద్ధం కావు. అలా నిష్కపటంగా నడచుకొన్నవారికి తమ మతాన్ని మరింత బాగా అవగాహన చేసుకున్న భావన కలుగుతుంది కూడ.

ఆర్థర్ ఆస్బార్న్ అన్నట్లు ''ఏదో ఒక మతాన్ని స్థాపించడానికి గాని, అప్పటికే నెలకొన్న ఏదో మత విషయంలో మార్గదర్శకం చేయడానికి గాని శ్రీరమణులు అవతరించలేదు. ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న అన్ని మతస్థులలో క్రొత్త మార్గాన్ని కోరినవారికి దాన్ని నిర్దేశించడం కోసం వచ్చారు. ఈ మార్గంలో ఆచారవిధులు, పూజా విధానాలు, మతపరమైన సభలు, బాహ్యంగా కనిపించే ప్రత్యేక ఆర్భాటాలు, ఏవీ ఉండవు. వంటశాలలో, కార్యాలయంలో, బయటపనిచేసే చోట, ఆశ్రమంలో ఎక్కడైన అభ్యసించవచ్చు''.

అందుకే రమణుల బోధనలు సర్వజనానుసరణీయాలు.

శ్రీ రమణ మహనీయ తత్త్వము

- యనమండ్ర సంధ్యాదేవి

వజ్రాన్ని వజ్రంతోనే కోయాలంటారు. ఈ రీతిగా ఒక మహా పురుషుని గుర్తించడము ఇంకొక మహాపురుషునికి మాత్రమే సాధ్యమవు తుంది. భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షిని ఈ లోకానికి వెలికి తెచ్చినది శ్రీ కావ్యకంఠ గణపతి ముని. శ్రీరమణ మహర్షిని గురించి చెప్పడమంటే దీపంతో సూర్యుణ్ణి చూపించినట్లుగానే ఉంటుంది.

సమస్త దేవతలు వారి అనుగ్రహంతో తమ భక్తుల కోరికలను సదా తీరుస్తూనే ఉంటారు. అసలు కోరికలే లేని స్థితికి తీసుకు వెడతారు రమణ భగవానులు. శ్రీరమణులు సాక్షాత్తు దక్షిణామూర్తి స్వరూపులు. మౌనంతోనే తమ భక్తులకు సంశయ నివృత్తి గావించారు. ఆ మౌనాన్ని మనం జ్ఞానంతోనే గ్రహించాలి. భగవాన్ నుండి వెలువడిన అతి చిన్న సామాన్యమయిన మాట కూడా భక్తులందరికి ఉపదేశమే అవుతుంది. భగవాన్ వాడే మామూలు పదాలలో ఎన్నో వేదాలు, ఉపనిషత్తులు చోటు చేసుకొంటాయి.

శ్రీరమణుల సన్నిధిలో ఎంతోమంది సాధకులు జ్ఞాన సంపదను పెంపొందించుకొన్నారు. ఈ దేహమే నేను అనే భ్రాంతి నుండి మనల్ని తొలగించి మనలో ఉన్న నిజతత్వాన్ని మనకు తెలియచేశారు. సాధన ద్వారా విచారణామార్గాన్ని సూచించారు. ఆ మార్గంలో నడచిన వారి జన్మ సార్థకం. శ్రీరమణులు సూచించిన ఆ మార్గాన్ని అనుసరించ గలిగినవారికి మహా గ్రంథ పఠనములతో గాని, కఠిన యాగదీక్షలతో గాని పనిలేదు. శ్రీరమణ తత్వం తెలుసుకొన్న ధన్యులకు ఇక తెలుసు కొనవలసినదంటూ ఏమీ ఉండదు.

భగవాన్ పండితులనయినా, పామరులనయినా, చివరికి పశు పక్ష్యాదులనయినా, సమస్త జీవులను ఒకే సమదృష్టితో చూసేవారు. అవి క్రూరమృగములయినా సరే. భగవాన్ చూపించే జీవకారుణ్యం మామూలు మాటలతో చెప్పనలవి కానిది. ఎన్నో మూగ జీవులు ఆయన చరణాలవద్ద ముక్తినొందాయి. మానవజన్మనెత్తి కూడ పొందలేని మహత్తర భాగ్యం ఆ మూగజీవులకు లభించింది.

శ్రీరమణులు సన్మార్గులనేకాక, దుర్మార్గుల పట్ల కూడా చాలా దయ చూపించేవారు. భగవాన్ దృష్టిలో సన్మార్గులు, దుర్మార్గులు అనే భేదమే లేదు. అందరిపట్ల ఆయన అనుగ్రహం అమోఘంగా ఉండేది. భగవాన్ అందరివారు.

భౌతికంగా భగవాన్ చరణాలను మనం స్పృశించలేక పోయినా ఒక్కసారి మానసికంగా ఆ చరణాలను తాకగలిగితే హృదయం పరమ శాంతితో, ఆనందంతో నిండిపోతుంది. ఇది భక్తులందరికి అనుభవ గోచరమే.

అజ్ఞానాంధకారములో పడి ఉన్న సమస్త మానవాళిని ఉద్ధరింప ఆ పరమేశ్వరుడే దేహధారియై శ్రీరమణులుగా అవతరించారు. భక్తితో, రమణ నామాన్ని స్మరిస్తే చాలు మనస్సు అంతర్ముఖమవుతుంది. శాంతితో నిండిపోతుంది. జన్మ ధన్యతనొందుతుంది.

మనవి

రమణజ్యోతి పత్రికలో ప్రచురితమయ్యే రచనలలో వ్యక్తమయ్యే అభిప్రాయాలు కేవలం రచయితల సొంతవి మాత్రమే. పత్రిక యాజమాన్యం, సంపాదక వర్గాలకు వీటితో ఎలాంటి సంబంధం లేదు.

భగవాన్ ఉపదేశసారము - గణపతి ముని వ్యాఖ్యానము

- పింగళి సూర్యసుందరం

3వ శ్లోకం: ఈశ్వరార్పితం నేచ్ఛయాకృతమ్ ।

చిత్తశోధకం ముక్తి సాధకం ॥

అర్థం: ఈశ్వరార్పితమూ, వాల్లభారహితమూ అయిన కార్యం మనస్సుని విశుద్ధపరుస్తుంది, మోక్షాన్నిస్తుంది.

వ్యాఖ్యానం: కార్యాన్ని చేసేప్పుడు భగవంతునికి సమర్పిస్తూ, ఏ కోరికా లేకుండా ఇట్లా భావించుకోవాలి. ఈ కార్యానికి ప్రతిదీ నీవే. నీ యిష్టం వచ్చినట్లు దీనిని లోక వ్యవహారాలకు వినియోగించుకో" ఇచ్ఛ లేకుండా చేసిన కార్యం మనస్సుని పరిశుద్ధ పరుస్తుంది. అంతేకాక, సంసార బంధం నుండి విముక్తిని కూడ కలిగిస్తుంది. మనస్సు విశుద్ధ మైతే ముక్తి సులభసాధ్యమవుతుంది.

4వ శ్లోకం: కాయవాఙ్మనః కార్యముత్తమమ్ ।

పూజనం జప శ్చింతనం క్రమాత్ ॥

అర్థం: దేహము, వాక్కు, మనస్సూ చేసే కార్యాలు వరుసగా పూజ, జపము, ధ్యానమూను. వీటిలో ఒకదానికంటె తరువాతిది ఉత్తమం.

వ్యాఖ్యానం: ఇక్కడ కార్యాచరణలోని భేదాలను సూచిస్తున్నారు శ్రీ భగవాన్. దేహం చేసే కార్యం పూజ, మాట యొక్క కార్యం జపం, మనస్సు యొక్క కార్యం ధ్యానం. ఈ విధంగా వీటిని అర్థం చేసుకోవాలి. ఈ క్రమంలోనే ఒక దానికన్నా తరువాతిది ఉత్తమం. పూజ కన్నా జపమూ, దానికన్నా ధ్యానమూ, ఉత్తమం. జపమనే మాటలో నామోచ్చారణ కూడా ఉంది.

5వ శ్లోకం: జగత ఈశధీ యుక్త సేవనమ్ ।
అష్టమూర్తి భృద్దేవ పూజనం ॥

అర్థం: జగత్తుని భగవంతునిగానే భావించి సేవ చేయడమంటే దైవం యొక్క అష్టమూర్తులనూ, సేవ చేయడమే.

వ్యాఖ్యానం: నాల్గవ శ్లోకంలో 'పూజ' అనే పదాన్ని మామూలుగా మనమనుకునే విగ్రహారాధన అన్న భావంలో ఉపయోగించారు మహర్షి. మిగిలిన అభ్యాసాల కన్నా ఇది తక్కువది అని స్పష్టమవుతూనే ఉంది కదా! ఇప్పుడు ఒక ప్రత్యేకమైన పూజ గురించి చెప్తున్నారు శ్రీ భగవాన్. నిరంతరం వ్యాకోచిస్తూ ఉండే జగత్తునే భగవంతుడనే భావనతో ఆరాధించడం - ఇదీ ఇక్కడ మహర్షి చెప్పే "పూజ". ఇదే శాండిల్య మహర్షి బోధించినది (శాండిల్య మహర్షి గొప్ప బోధకుడు. ఆయన బోధించిన సాధనామార్గం గురించి ఉపనిషత్తులలో కూడ ప్రస్తావించ బడింది) శాండిల్యుని బోధ యిది: "అంతా బ్రహ్మమే, అన్నీ ఆ బ్రహ్మము నుండే జనించాయి, అందే లయమొందుతాయి. మౌనంగా ఇట్లాగే ఆరాధించు". ఇదే అష్టమూర్తులుగల భగవంతుని ఆరాధన. ఈ అష్టమూర్తులూ యివి: పంచభూతములు, సూర్యచంద్రులు, జీవులూ. ఇవన్నీ ఈశ్వర రూపులే. జగమంతా వీటిలోనే నిండి ఉండటం వల్ల, జగత్తుని సేవించడమంటే ఎనిమిది రూపాలలోనూ ఉన్న భగవంతుని సేవించడమన్న మాటే. ఇదే, సమగ్రమైన పూజ. నాల్గవ శ్లోకంలో చెప్పబడిన పూజలో ఇది లేదు. ఆ పూజ ఇతర సాధనా మార్గాల కంటె తక్కువది. అయిదవ శ్లోకంలో చెప్పబడే పూజ అన్నిటి కన్నా శ్రేష్ఠమైనది. భావమొక్కటే ఉండటం వల్ల ఇది ధ్యానంలో భాగమే అవుతుంది. ఆ ఏకీకృత భావానికే ప్రాధాన్యముందిక్కడ. మామూలుగా చేసే పూజ ఏదో ఒక రూపానికే పరిమితమవుతుంది. అది భూమిలో

చిన్న భాగమే కదా. భూమి, భగవంతుని అష్టమూర్తులలో ఒకటి - మామూలుగా మనం చేసే పూజ ఈ స్వల్పమైన దానికే, దానిని కూడా దేహంతోనే చేస్తాం. ఐదవ శ్లోకంలో చెప్పబడిన పూజ సమగ్రమైనది. నాలుగైదు శ్లోకాలలో చెప్పబడిన 'పూజ'లకి గల భేదమిదే.

6వ శ్లోకం: ఉత్తమస్తవా దుచ్చ మందతః ।
చిత్తజం జప ధ్యానముత్తమమ్ ॥

అర్థం: మానసికంగా చేసే జపం, బిగ్గరగా చేసే ప్రార్థన కంటే, బిగ్గరగా గాని నెమ్మదిగా గాని చేసే జపం కంటె మిన్న.

వ్యాఖ్యానం: వేదమంత్రాల వంటి వాటితో బిగ్గరగా చేసే ప్రార్థనల కన్నా, బిగ్గరగా గాని నెమ్మదిగా గాని చేసే జపాల కన్నా, మానసికంగా చేసే జపముత్తమం. జపధ్యానమనే మాటకి అర్థం జపమే, అదే ధ్యానం కూడా. ధ్యానం జపం కన్నా వేరనుకోకూడదు. అది మానసిక జపమే. ఇది బిగ్గరగా గాని, నెమ్మదిగా గాని, చేసే జపం కంటె ఉత్తమం. ఈ మూడూ జపాల క్రిందే వస్తాయి. ఇవి క్రమంగా ఒక దాని కంటే తరువాతిది శ్రేష్ఠమని గ్రహించాలి.

7వ శ్లోకం: ఆజ్యధారయా స్రోతసా సమమ్ ।
సరళ చింతనం విరళతః పరమ్ ॥

అర్థం: నేతి ధారవలె, నదీ ప్రవాహం వలె, నిరంతరంగా జరిగే ధ్యానం అంతరాయాలతో జరిగే ధ్యానం కంటె ఉత్తమం.

వ్యాఖ్యానం: నేతిధార వలెనో, నదీ ప్రవాహం వలెనో సహజంగా, నిరంతరంగా కొనసాగే ధ్యానం అప్పుడప్పుడు చేసే ధ్యానం కంటే ఉత్తమం. అప్పుడప్పుడు ఎంత బాగా ధ్యానం చేసినా దాని కంటే నిరంతరంగా చేసే ధ్యానం ఉత్తమం. ఇక్కడ నేతి ధారతో పోల్చడం

లోని ఆంతర్యమిది. బాగా అతుక్కుపోయే అనుబంధాన్నీ, భక్తినీ సూచించడమే. నదీ ప్రవాహంతో పోల్చడంలో ఉద్దేశమిది. నిర్మలమైన పవిత్రతను సూచించడమే.

8వ శ్లోకం: భేద భావనాత్ సోఽహమిత్యసౌ ।
భావనా ఽభిదా పావనీ మతాం ॥

అర్థం: (తనకీ భగవంతునికి గల) భేద భావంతో ధ్యానించడం కన్నా, "నాకూ ఆయనకూ భేదం లేదు" అనే భావంతో చేసే ధ్యానమే ఉత్తమం.

వ్యాఖ్యానం: ఇక్కడ కూడా ఒక ప్రత్యేకమైన విధంగా ధ్యానం చేయడం గురించి చెప్తున్నారు. ధ్యానం చేసేవాడు మామూలుగా తన కంటే భగవంతుడు వేరనే భావంతో ధ్యానం చేస్తాడు కాని ఆ భగవంతుడు తనకన్నా భిన్నం కాదనో, "నేనే అతణ్ణి" అనే భావంతోనో ధ్యానించడం పరమపవిత్రం. ధ్యానింపబడేది ధ్యానించేవాడి కన్నా వేరు కాదనుకుంటూ ధ్యానించటమే ఉత్తమం.

9వ శ్లోకం: భావశూన్యస ద్భావ సుస్థితిః ।
భావనా బలా ద్భక్తిరుత్తమా ॥

అర్థం: అట్టి (అంటే పై శ్లోకంలో చెప్పినటువంటి) ధ్యానశక్తి వల్ల పరాభక్తి ఉదయిస్తుంది. భావరహితమైన ఒక స్థితి కలుగుతుంది.

వ్యాఖ్యానం: ధ్యానింపబడేదీ, ధ్యానించేదీ వేరు కావనే ధ్యాన స్థితి శక్తి వల్ల ఆలోచనలు లేని స్థితి కలుగుతుంది. దాని నుండే గొప్ప భక్తి కూడ ఉదయిస్తుంది. అందువల్ల, భేద భావంతో ధ్యానం చేసినప్పుడు కలిగే భక్తి, ఇంత కంటే తక్కువ స్థాయిది అని గ్రహించాలి.

పితృమూర్తి - పళనిస్వామి

- మల్లాది ఫణిమాల

పళని స్వామి తిరువణ్ణామలైలోని వినాయక దేవాలయంలో అర్చకుడిగా ఉండిన సాధువు. ఒక బాలుడు తీవ్ర సమాధిలో ఉన్నాడన్న విషయాన్ని తెలుసుకున్న పళనిస్వామి అతని దర్శనం కోసం వెళ్ళి, ఆ చిన్నప్పటి రమణుల బాగోగులు చూస్తూ, అక్కడే ఉండిపోయాడు. వినాయకుడే పళనిస్వామిని రమణుల వద్దకు పంపాడని మనం భావించవచ్చు. బాలుని చూసిన క్షణం నుంచి పళనిస్వామి అతని రక్షణకు అంకితమైపోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. అతని ప్రతి అవసరాన్ని తీరుస్తూ బాలయోగికి పళనిస్వామి పితృమూర్తిగా వ్యవహరించాడు.

అంత నిశ్చలంగా, గాఢ సమాధిలో వున్న రమణులను చూడడానికి వచ్చిన జనం ఆశ్చర్యపడేవారు. కుతూహలం కొద్దీ, ఆయనను పట్టుకుని కదిలించి, మామూలు స్థితికి తేవడానికి ప్రయత్నించేవారు. పెద్ద శబ్దాలు చేస్తూ మెలకువ వచ్చి మాట్లాడతారేమోనని చూసేవారు. అలాంటి ఉత్సుకతను చూపే జనం నుండి రమణులను కాపాడడానికి పళని స్వామి ఆ యోగి చుట్టూ ఒక కంచెను ఏర్పాటు చేశారు. చీమలు, ఇతర కీటకాల నుండి రక్షించే బాధ్యతను కూడ తీసుకున్నాడు.

భిక్షకు, లేదా మరేదైన పనిమీద బయటికి వెళ్ళవలసి వస్తే పళని స్వామి కంచెకు తాళం వేసేవాడు. తాను సంగ్రహించిన ఆహారంతో తిరిగివచ్చిన తరువాత మొదట బాలయోగికి తినిపించి, ఆ తరువాతనే తాను తినేవాడు. అలాగ పద్దెనిమిది నెలల పాటు పళనిస్వామి చిన్న

రమణుని గురించి శ్రద్ధ వహించాడు. ఆ తరువాత రమణులు స్కందాశ్రమానికి మారినప్పుడు పళనిస్వామి ఆయనతోబాటు ఉండలేక పోయారు. అప్పటికి పెద్ద వయసు కారణంగా స్కందాశ్రమం వరకు గిరిని ఎక్కలేక పళనిస్వామి అయిష్టంగానే విరూపాక్షగుహలో ఉండి పోయారు.

"నేను" అని నోటితోఁ బలుకక లోన మునుఁగు
మనస్సు వలన "నేను" అని యెచ్చట వెలుఁగునని వెదకుటయే
జ్ఞానవిచారమగును గాని,
"ఇది నేను గాదు, అది నేను గాదు" అని తలంచుట సహాయమేగాక
అదియె విచారమగునా? (ఉన్నది నలుబది -సద్విద్య)

రచనలకు ఆహ్వానం

శ్రీ రమణజ్యోతిలో ప్రచురణార్థం రచనలను ఆహ్వానిస్తున్నాం. రచనలు వ్యవహారిక భాషలో ఉండాలి. భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షికి సంబంధించిన గద్య/పద్య/గేయ రూపాలలో 2 లేక 3, 4 పేజీలకు పరిమితమైన స్వీయ రచనలుగా ఉండాలి. రచనలకు ఎట్టి పారితోషికము లభించదు. ప్రచురణకు అంగీకరింపబడని రచనలను తిరిగి పొందగోరువారు తగినంత పోస్టేజి (స్టాంపులు) అంటించబడి తమ అడ్రసు వ్రాయబడిన కవరును జత చేయాలి. రచయితలు తమ విద్యార్హతలు, వయస్సు, అడ్రసు, రచనా వ్యాసంగంలో తమ అనుభవం, తదితర వివరాలను క్లుప్తంగా తెలియపరచాలి.

గురువు అనుగ్రహమే దివ్యమైన ఔషధము

మూలం: శ్రీ వి. కృత్తివాసన్ అనువాదం: చావలి రమాబాల

భక్తులతో చిలిపి ఆటలు

ఒకరోజు భగవాన్ పచ్చడి రుబ్బుటకు వంటశాల వైపు వెళుతుండగా మురుగనారు అనుసరించి ఈ రోజు పచ్చడి నేను రుబ్బెదను అనిరి. భగవాన్ నేను ప్రక్కన ఉండి పచ్చడిని రోటిలోనికి జరుపుదును అనిరి. మురుగనారు పచ్చడి రుబ్బుతుండగా భగవాన్ కొండపైన ఉన్నప్పటి సంగతులను వల్లె వేయుచుండిరి. భగవాన్ పలుకులకు తన్మయులైన మురుగనారు పచ్చడి పూర్తి అయినను రుబ్బుచునే యుండిరి. భగవాన్ మురుగనారును వాస్తవ స్థితికి తీసుకువచ్చుటకై కొంచెము నీరు ఆయన ముఖముపై చల్లిరి. కాని మురుగనారు భగవాన్ పచ్చడి యందు నీరు పోయగా అది తన ముఖముపై చిందినదని తలంచి రుబ్బుటను ఆప కుండిరి. భగవాన్ బిగ్గరగా నవ్వుచూ "నీవు పని పూర్తి అయినను ఇంకా ఎందుకు చేయుచుంటివి? పచ్చడి పూర్తి అయినది చూడలేదా? అనిరి. అప్పుడు గాని మురుగనారుకు పచ్చడి పూర్తి అయినట్లు తెలియ లేదు. అప్పుడప్పుడు భగవాన్ భక్తులతో ఒక స్నేహితుని వలె ఆటలాడుతూ పరాచికములాడుతూ మెలిగెడివారు. ఆ భక్తులెంత అదృష్టవంతులో కదా!

విశ్వాసపాత్రుడు

ఒకసారి 1956 నందు శ్రీ టి.పి. రామచంద్రయ్యరు తిరువణ్ణామలై నుంచి వెల్లూరు వెళ్ళుచుండగా అదే మొదటి తరగతి పెట్టె నందు బి.వి. నరసింహ స్వామి గారు కూడా ఉండిరి. వారిద్దరూ చిన్ననాటి స్నేహితులగుటయు చాలా కాలముగా కలియకుండుట చేత, ఆ

కలయిక వారిద్దరికి ఒకరికొకరు దగ్గరగుటకు మంచి అవకాశ మాయెను.

బి.వి. నరసింహస్వామి భగవాన్ సన్నిధిలో చాలా కాలము ఉండి ఇంగ్లీషులో మొదటిసారిగా భగవాన్ జీవిత చరిత్ర వ్రాసిరి. కొంత కాలము తరువాత ఆయన ఆశ్రమము వదలి షిరిడి వెళ్ళిరి. ఆయన షిరిడి సాయి బాబాకు, అనితర భక్తులై, బాబా ఘనతను వ్యాప్తి చేయుటలో ముఖ్యులైరి. భగవాన్ భక్తులకు బి.వి. నరసింహ స్వామి యందు వచ్చిన ఈ మార్పు అర్థము గాకుండెను. టి.పి. రామచంద్ర అయ్యరుకు ఈ రహస్యమును ఛేదించు అవకాశము దక్కెను.

రామచంద్ర అయ్యరు నేరుగా విషయమునకు వచ్చి, నరసింహ స్వామిగారితో, ''భగవాన్ నుంచి అన్నియు నేరుగా నేర్చుకొనెడు అదృష్టము కలిగియుండి, భగవాన్ గురించి బాగా తెలిసియుండుటకు పెట్టి పుట్టినటువంటి మీరు, భగవాన్‌ను వీడి షిరిడి చేరుటకు కారణ మేమి'' అని అడిగినారు.

నరసింహస్వామి గారు ''నన్ను చాలామంది ఈ విషయము అడిగి నారు. నేను ఎవరికిని జవాబు ఇచ్చి యుండలేదు. ఇది నేను ఎవరితోను పంచుకొనుటకు ఇష్టపడని నా వ్యక్తిగత విషయము'' అని చెప్పెను. కాని రామచంద్ర అయ్యరు అంతటితో వదలలేదు. నేను ఎవరినో కాదు, మన మిద్దరము చిన్ననాటి మిత్రులము. నన్ను విశ్వసించవచ్చని నీకు తెలియును. ఏమి జరిగినదో చెప్పమనెను. ఈ ఒత్తిడితో నరసింహ స్వామిగారికి తనయందే చాలా కాలముగా దాగి వున్న రహస్యమును బయటపెట్టక తప్పలేదు.

''భగవానే నన్ను స్వయముగా షిరిడి వెళ్ళమనిరి. ఒకరోజు భగవాన్‌తో ఒంటరిగా నున్న సమయములో, నగర సంకీర్తన పట్ల నాకు గల గాఢమైన ఇష్టమును చెప్పితిని. వెంటనే భగవాన్ నీవు షిరిడి వెళ్ళు. షిరిడిసాయిబాబా నీకు నిజమైన గురువు. నీవు బాబా

చరిత్రను రాసి, ఆయన ఖ్యాతిని దేశమంతటను వ్యాప్తి చేయుము. నీ సమయమంతయు ఈ పవిత్ర కార్యమునకే కేటాయించుము. పాటలు, నృత్యములు అంటూ సమయమును వృథా చేయక తక్షణమే షిరిడి వెళ్ళి నీ జీవిత సాఫల్యతను చేకూర్చే పనిని మొదలు పెట్టుము'' అని భగవాన్ తనకు స్వయముగా చెప్పెనని నరసింహారావు గారు స్నేహితునికి చెప్పిరి.

భగవాన్ ఆజ్ఞను శిరసావహించితిని కాని నాకు షిరిడి వెళ్ళుటకు ఇష్టము లేకుండెను. ఎందుకనగా బాబాగారు 1918 యందే ఈ ప్రపంచమును వీడిరి. ఆయనను గురువుగా అంగీకరించుటతో నేను ఏమియు పొందలేననిపించినది. నా గురువును వెతుకుటలో నేను ప్రతి ప్రయాణమునందును, ప్రతి ప్రయత్నమునందును నిరుత్సాహి తుడనైతిని.

ఒకరోజు ఎటు వెళ్ళుటకు, ఏమి చేయుటకు, తోచని స్థితిలో రోడ్డు మీద నుంచుని ఉండగా ఒక అపరిచితుడు నా దగ్గరకు వచ్చి, షిరిడి ఇక్కడకు చాలా దగ్గర అక్కడకు పోయి బాబా సమాధికి నీ ప్రార్థనలు అర్పించు అనెను. నేను వెళ్ళి బాబా సమాధి ముందు నుంచోగానే చాలా ప్రశాంతతను పొందితిని. నా జీవిత లక్ష్యమును గూర్చి వివరించిన ''భగవాన్ వాక్కులు'' నా మదిలో వినిపించినవి. అప్పుడు నేను చేరవలసిన ప్రదేశమునకు వచ్చితినని అంగీకరించి భగవాన్ ఆశీస్సులే నన్ను నా గురువు వద్దకు చేర్చినవి అనుకొంటిని. భగవాన్ యందు నాకు గల కృతజ్ఞతలను మాటలలో వర్ణింపజాలను అని చెప్పుచూ బి.వి. నరసింహస్వామి కన్నీటితో ఉద్వేగభరితుడాయెను. ఒక రోజు భక్తులు భగవాన్‌తో పాత హాలునందుండగా బి.వి. నరసింహ స్వామి ఆశ్రమమును విడిచి షిరిడి వెళ్ళుట గురించి ప్రస్తావించగా, భగవాన్ ''ఆయన అక్కడి వారే. ఆయన తన గమ్యమును చేరిరి'' అని చెప్పిరి.

శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో (At the feet of Bhagavan)

ఆంగ్లమూలం: సుందరేశ అయ్యర్
(గత సంచిక తరువాయి) తెలుగు అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

శ్రీ భగవాన్ : ప్రాచీన సంస్కృత కవిగా

శ్రీ భగవాన్ సంస్కృత రచనలు ఉపదేశసారము, ఇతరములు మరికొన్ని మాత్రమే వారి భక్తులకు పరిచయము. దేవ భాష యైన సంస్కృతము శ్రీ భగవాన్‌కు సుపరిచతము. జగత్ప్రసిద్ధమయిన 'ఉమా సహస్రం' వెలువడుటలో శ్రీ భగవాన్ పాత్ర అందరికీ తెలియబరచ వలసిన అవసరమున్నది. జగన్మాతనుద్దేశించి శ్రీ కావ్యకంఠ గణపతి ముని ఆలాపించిన శ్లోక సంపుటి 'ఉమా సహస్రం'. ఈ రచనలో శ్రీ భగవాన్, కావ్యకంఠులతో బాటు సహకవిగా పాత్ర వహించారు. ఈ కథ, ఆ విశేషమును తెలియబరుస్తుంది.

ఆ రోజులలో, శ్రీ భగవాన్ అరుణాచల ఈశాన్య ప్రాంత చరియల్లో, మాత మరకతమ్మాళ్ నెలకొని యున్న పచ్చయ్యమ్మ కోవెలలో వసించి యుండే వారు. రెండు రాళ్ళకు కట్టబడిన ఒక ఊయలలో శ్రీ భగవాన్ కూర్చోవడమూ, పడుకోవటమూ చేసేవారు. చంటిపాపను ఊపి నట్లుగా, వారి ప్రియ శిష్యులు ఆ ఊయలను ఊపేవారు.

శ్రీ కావ్యకంఠులు, వివిధ కవితా రూపములలో అమ్మ ఉమాదేవిని స్తుతిస్తూ 700 శ్లోకముల రచన ముగించారప్పటికి. శ్రీ అరుణాచలేశ్వ రుని దేవాలయంలో జగన్మాత సన్నిధిలో ఫలానా శుక్రవారపు రోజున కవితను అమ్మకు అంకితం చేయుదునని శ్రీ కావ్యకంఠులు ప్రకటించి యున్నారు. ఆ సందర్భముగా, ఒక వందమంది పచ్చయ్యమ్మ గుడిలో గుమిగూడారు. గణపతి ముని కవితా శక్తి అపారమయిననూ, ఈ రచన

వారి సంస్కృత పాండిత్య ప్రదర్శన మాత్రము కాదు. ఉడిపి మఠంలో వారు ప్రదర్శించిన పాండిత్యం వారి మేధాశక్తికి ఒక నిదర్శనము. ఒక్క గంటలో వారు, ఆశువుగా, నూరు శ్లోకాలు - 'ఘంటా శతకము' - అనే పేరుతో హిందూ వేదాంతసారాన్ని తెలియ పరుస్తూ ప్రవచించి శ్రోతల మన్ననలను పొందారు.

వారి యితర రచనలతో పోలిస్తే, ఉమా సహస్ర వైభవం వేరు. ఈ కావ్యము 'పశ్యంతి' వాక్కు. జగన్మాత స్వయంగా, కుండలినీ యోగములో ప్రావీణ్యము సంపాదించిన వారికి దివ్యమైన తన పలుకులతో బోధించిన కవితారాజము.

అంకితము కోసము నిర్ణయించిన ముహూర్తమునకు ముందు రోజు రాత్రి ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో ఇంకనూ మూడు వందల శ్లోకములు మిగిలియున్నందున అంకిత ముహూర్తమును మరియొక శుక్రవారమునకు మార్చెదరా? అని శ్రీ భగవాన్ గణపతి మునిని ప్రశ్నించిరి. అవసరము లేదనియూ, వాటిని వెంటనే ముగించెద ననియూ నమ్మికతో పలికిరి శ్రీ గణపతి ముని.

ప్రత్యక్షముగా చూసినవారు తప్ప ఆ తరువాత జరిగిన సన్నివేశ మును, ఎవ్వరూ నమ్మలేరు. శ్రీ భగవాన్ గాఢమైన ధ్యానములో నిశ్చలముగా దక్షిణామూర్తి వలె ఆసీనులై వున్నారు. మధురమైన కవితా ఝరి గణపతి ముని కంఠము నుండీ స్రవిస్తూ వుండగా, భక్తులు ఎంతో ఆతురతతోనూ సంభ్రమముతోనూ చూస్తూ వుండి పోయారు. శ్రీ కావ్యకంఠులు మహా శక్తివంతులు, గొప్ప ఆకర్షణా శక్తి గలవారు. ఒక మహా ప్రవాహము వలే వారి ఆశు కవిత్వము పరుగు లిడుతూ పోగా శిష్యులు రాసుకుంటూ పోయారు. అందరికీ ఒకే తన్మయము. ఆ దివ్య క్షణాలు అనుభవించిన వారి జన్మ ధన్యము.

మదలేఖ, ప్రమాణిక, ఉపజాతి ఆర్యగీతి మొదలగు అనేక వృత్తములతో కూడిన అత్యుత్కృష్టమయిన రచన ఉమా సహస్రము. ఆ నిశ్శబ్ద వైభవమును మనసారా అనుభవించి కొంతసేపటికి తమ సహజ స్థితి చేరుకున్నారు. శ్రీ కావ్య కంఠులు రచన ముగించారు. శ్రీ భగవాన్ కనులు తెరిచి, "నాయనా! నేను చెప్పినదంతయు రాసు కున్నారా?" అని అడిగారు. శ్రీ భగవాన్ వైపు ఎంతో కృతజ్ఞతతో చూస్తూ, "శ్రీ భగవాన్! తమ ప్రేరేపణతో మొత్తమూ లిఖింపబడినది" అన్నారు.

ఆ విధంగా శ్రీ భగవాన్ తమ పెదవి విప్పకుండా, ఉమా సహస్రము లోని చివరి మూడు వందల శ్లోకములు శ్రీ కావ్యకంఠులతో రచింప చేశారు. గణపతి ముని మొదటి ఏడు వందల శ్లోకములూ అనేక పర్యాయములు సరిచేసుకున్నూ చివరి మూడు వందల శ్లోకములను ఎన్నడూ ముట్టుకొనలేదు. అవి సాక్షాత్తూ శ్రీ భగవద్వాణి కావడము వలన గణపతి ముని వాటిని సవరించ ప్రయత్నము చేయలేదు. సంస్కృత కవిత్వమునకు శ్రీ భగవాన్ ప్రసాదించిన విశేష శ్లోకములుగా వాటిని పరిగణింపవలెను.

మంత్రము ఎలా వచ్చింది?

నా చిన్నతనంలో 'ఓమ్ నమో భగవతే వాసుదేవాయ" అనే మంత్రము నన్నెంతో ఆకర్షించేది. శ్రీకృష్ణుని దివ్య మంగళ విగ్రహం ఎల్లప్పుడూ నా మనోఫలకంలో గోచరిస్తూ వుండేది. అందువలననే ఆ మంత్రమంటే నాకు అంత యిష్టము. నా కెందుకనో నా నలభయ్యవ సంవత్సరములో చనిపోతాననే భావముండేది. చనిపోయే ముందు శ్రీకృష్ణ దర్శనము చేసుకోవాలనే కోరిక గాఢంగా వుండేది. నిరంతరం ఉపవాసాలుండి శ్రీకృష్ణుని గురించి ధ్యానము చేసుకుంటూ వుండే వాడిని. శ్రీ మద్భాగవతాన్నీ, శ్రీ మద్భగవద్గీతనూ చదువుకోవడం నాకెంతో

సంతోషాన్ని కలిగించేది. 'జ్ఞాని తు ఆత్మైవ మే మాతమ్' (నా స్వరూపమే జ్ఞాని) అన్న గీతా వాక్యము నన్ను పరవశింప చేసింది. నా మనస్సులో ఒక ఆలోచన చోటు చేసుకుంది. సాక్షాత్తూ వాసుదేవుడే దేహధారియై శ్రీభగవాన్ రమణ మహర్షి రూపంలో నా ముందే నిలిచి వుంటే నేను ప్రత్యేకముగా వేరొక వాసుదేవుణ్ణి పూజించుట యేల?' గమనించ వలసిన విషయమేమిటంటే, అప్పటికి నేనింకా శ్రీ భగవాన్ సాన్నిధ్యంలో, ఆశ్రమంలో స్థిరపడలేదు. పరస్పర వైరుధ్యం లేకుండా, ఒకే మంత్రమూ, ఒకే పూజా గ్రంథమూ ఒకే ఆరాధ్య దైవమూ వుండాలనీ కోరుకునే వాడిని. శ్రీరమణ పరమాత్మ నా ఆరాధ్య దైవమూ, వారి సంపూర్ణగ్రంథావళి నా పారాయణ సాహిత్యమూ అయిపోయాయి. 'ఓం నమో భగవతే శ్రీ రమణాయ' అనే మంత్రము, 'ఓం నమో భగవతే వాసుదేవాయ'కు బదులుగా నేను జపించుకోవచ్చునని నాకు అంతర్గతంగా తోచింది. రెండు మంత్రాలలోనూ సరిగ్గా పన్నెండు అక్షరాలే వున్నట్లు గమనించాను. ఈ విషయమే శ్రీ భగవాన్‌కు తెలియ పరిచాను. వారు నా మంత్రానికి ఆమోదం తెలియ పరిచారు.

పరిపక్వత చెందిన సాధకులకు యిదంతా హాస్యాస్పదంగా కనిపించవచ్చు. దివ్యానంద సాగరమే నీ కళ్ళముందున్నప్పుడు హాయిగా దానిలో మునిగిపోక, యీ మంత్రాలన్నీ యెందుకు అని వారు ప్రశ్నించ వచ్చును. కానీ యీ విషయంలో నేను భక్తి మార్గంలో ప్రముఖమైనదీ సనాతన సాధనా మార్గమూ అయిన 'ఉపాసనా' మార్గాన్ని ఎంచుకున్నాను. శ్రీ భగవాన్ తమ నిజ స్వరూపాన్ని, తమ సర్వ సాక్షిత్వాన్ని, ఎల్లరుకూ విశదీకరించారు. కాని అద్వైత భావన మన మానసిక భావనలో ఉండాలే కానీ బాహ్య జీవనా విధానంలో కాదు అని చెప్పబడియే వున్నది.

నా మంత్రము ఆ విధంగా ప్రత్యక్షమయినది. (సశేషం)

ఆత్మసాక్షాత్కార సూత్రాలు

ఆంగ్లమూలసంకలనం: నండూరి శ్రీ రామ మోహన్
తెలుగు అనువాదం: పింగళి సూర్యసుందరం

(గత సంచిక తరువాయి)

చివరిమాట : సింహగర్జన

సింహపుపిల్ల ఎలాగో తల్లినుంచి విడిపోయి, ఒక గొఱ్ఱెల మందలో ఉండిపోయింది. చిన్నదే కదా అని ఆ గొఱ్ఱెల కాపరి దానిని కూడ తన మందలో ఉండనిచ్చాడు. ఆ చిన్నది గొఱ్ఱెల వలె పెరిగి, గొఱ్ఱెపాలు తాగి, గొఱ్ఱె గొంతుతోనే అరిచేది. కొంతకాలం తరువాత ఒకనాడు అది సింహ గర్జనని ఆలకించింది. అదేదో కొత్తగా ఉందని, తాను కూడా గర్జించడానికి ప్రయత్నించింది. నిజంగానే గర్జించింది. ఆ గర్జనని విని మిగిలిన గొఱ్ఱెలన్నీ భయంతో పారిపోయాయి. తన కొత్తస్థాయిని గ్రహించి మళ్ళీ మళ్ళీ గర్జించడం మొదలు పెట్టింది. తాను గొఱ్ఱెను కాననీ, నిజంగా సింహాన్నేననీ గ్రహించింది. జూలును ఎగరేసుకుంటూ రాజఠీవితో అడవిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

శ్రీ భగవాన్ చెప్పేది ఇది: సాక్షాత్కారం ఉండనే ఉంది. ఆలోచనా రహితమైన స్థితే అసలు స్థితి. సాక్షాత్కారమనే క్రియ ఏదీ లేదు. ఆత్మని ఎరుగని వారంటూ ఎవరైనా ఉన్నారా అసలు? తన ఉనికిని ఎవరైనా కాదనగలరా? మనమున్నట్టు గ్రహించినప్పుడు ఆత్మని తెలియక పోవడమేమిటి?

‘‘ఆత్మ ఏకం. పరిమితమైతే అదే అహంభావం. అపరిమితమైతే అది అమేయం, అదే సత్యం. బుడగలు ఒక దాని నుండి ఒకటి వేరు, అవి అనేకం కూడా. కాని సముద్రమొక్కటే కదా. అట్లాగే అహంభావా

లనేకం ఆత్మ మాత్రమేకం. నీవు అహంభావానివి కావు అని చెప్పి నప్పుడు నీవు ఆత్మవే అని గ్రహించు. ఇంకా అహంభావంతో తాదాత్మ్యం చెందడమెందుకు? అహంభావరాహిత్యమే సద్వస్తువంటే. అహంభావపు అస్తిత్వమేమిటో అన్వేషించి, దానిని నాశనమొనర్చు. అసలు దానికి అస్తిత్వమే లేనందువల్ల అది మాయమవుతుంది, ఆత్మ స్వయంప్రకాశమవుతుంది. ఇదే సూటి అయిన మార్గం.

''మనమే సత్యమై ఉండి ఆ సత్యం కోసమే వెదుక్కుంటాం. ఇంతకన్నా విడ్డూరమేమిటి! ఆ సత్యాన్ని కనుమరుగు చేసేది ఏదో ఉందనీ, దానిని నాశనం చేయకపోతే, సత్యం మనకి తెలియరాదనీ అనుకుంటాం. ఇది హాస్యాస్పదం కాదా! నీవు చేసిన ప్రయత్నాలని తలచుకొని నవ్వుకునే రోజు వస్తుంది. నువ్వు నవ్వుకునే రోజు ఇప్పుడే, ఇక్కడే ఉంది''. (స. 146)

ఆ సింహపు గర్జన మనం వినగలమా?

సర్వం శ్రీ రమణార్పణమస్తు

ఓం నమో భగవతే శ్రీరమణాయ

శ్రీ రమణజ్యోతి చందాదారులకు గమనిక

మే, 2017 నుండి రమణజ్యోతి పత్రికపై చందాదారుల చిరునామా లేబుల్ మీద చందాదారు నంబరు, వారి చందా ముగియు తేదీ ముద్రించబడును. ఇక ఈ విషయంలో శ్రీరమణ కేంద్రం నుండి ఎటువంటి ఎస్.ఎమ్.ఎస్. ఎలర్ట్స్ పంపబడవు. చందాదారులు దయచేసి గమనించగలరు.

రమణ స్తుతి

- భీమరాజు వెంకట రమణ

రమణుని చరితము మహిమాన్వితము
రమణుడె మాకు గురువూ దైవము

రమణుడు అంటే మాకొక వరము
రమణునితోటే ఇహమూ పరము

రమణునిమాటే వేదము మాకు
రమణుని చూపే తేజము మాకు ॥రమణుని చరితము॥

రమణుని సన్నిధి పెన్నిధి మాకు
రమణుని మార్గము స్వర్గము మాకు

రమణుడె తెచ్చును శాంతిని మాకు
రమణుడె తీర్చును భ్రాంతిని మాకు ॥రమణుని చరితము॥

రమణుని నామమె మధురము మధురము
రమణునిదే కదా కారణ జన్మము

రమణుడె నేర్పెను జపము తపము
రమణుడె మాపెను శోకము తాపము ॥రమణుని చరితము॥

రమణుడు అంటే మా యజమాని
రమణుడు ఉండగ ఇక భయమేమి

రమణుడు నేర్పిన సాధన చెయ్యి
రమణుడు చెప్పిన శోధన చెయ్యి ॥రమణుని చరితము॥

రమణుని మించిన బోధకుడెవరు
రమణుని కంటే పాలకుడెవరు

రమణుడు ఉండగ సన్యాసమేల
రమణుడు చెప్పని విన్యాసమేల ॥రమణుని చరితము॥

రమణుడే మాకు రాజాధిరాజు
రమణుని తలవని రోజేలేదు

రమణుడు అంటే జ్ఞాన ప్రవాహము
రమణుడె తీర్చును భక్తుల దాహము ॥రమణుని చరితము॥

రమణునితోనే చేతుము చెలిమి
రమణుడె ఇచ్చును జ్ఞానపు కలిమి

రమణుడు మాకు వేరుగలేడు
రమణుడె మాకు నిత్యముతోడు ॥రమణుని చరితము॥

రమణా రమణని గానము చేతుము
రమణునిపై మనసు లీనము చేతుము

రమణునిపై మనసు లీనము చేతుము
రమణునిపై మనసు లీనము చేతుము

The Message of Upadesa Saram

N. A. Mohan Rao

Bhagavan's *Upadesa Saram* is a masterpiece in spiritual literature. It covers, in an incredibly small space, practically all the spiritual knowledge that is of utmost concern to us. And, in Tamil verse form, it presents this highest philosophy set to a playful tune!

Upadesa Saram is beautifully structured. It was deliberately written to a plan unlike most of Bhagavan's other works. Understanding its structure is halfway to understanding its meaning.

Bhagavan wrote this work in verse form in four languages – Tamil, Sanskrit, Telugu and Malayalam, with minor variations in detail here and there. The Sanskrit version is the most well-known, and we shall follow it for our purpose here.

Overall content of the poem

As pointed out by the scriptures, the goal of life is the attainment of Reality. Upadesa Saram explains what exactly 'Reality' means, and spells out the different practices (or *sadhana*) meant for attaining it.

Upadesa Saram comprises thirty verses. The first twenty of them deal with sadhana, and the rest ten project the nature of Reality from different angles.

Sadhana

Sadhana is said to proceed in four stages, namely *karma*, *bhakti*, *raja* and *jnana*-yogas. Upadesa Saram takes up *karma-yog*a in verses 1-3, *bhakti-yoga* in verses 4-10, *raja-yoga* in verses 1-15, and *jnana-yoga* in verses 16-20.

It is fascinating how Bhagavan divides the twenty sadhana verses into two almost equal halves, with each half devoted to two of the four yogas. And exactly midway, i.e., in verse-10, he

enumerates the four yogas as '*kriya-bhakti-yoga-bodha*', to leave us in no doubt as to his line of presentation.

Karma-yoga

Karma-yoga relates to our everyday life of action. We often fail to achieve the object (or fruit) of our action due to various limitations, and so suffer unhappiness. This is a basic problem affecting the lives of practically all of us.

Though it sounds strange, we face problems even with actions where we are successful. We, no doubt, get happiness from them, but it does not last (*phalam-asasvatam*, v.2), and dissipates with time. Besides, this experience of happiness deludes us into thinking that this is the only way to happiness; and so we become addicted in pursuit of action as a way to happiness. Since not all actions will be successful, unhappiness becomes unavoidable, and recurrent.

Karma-yoga suggests a single remedy to resolve all these problems. When we engage in action, we usually expect it to beget the desired result. Such expectation is not right, as it stems from our ignorance. Action by itself cannot determine (or ordain) its fruit, as it is insentient (*karma tat-jadam*, v.1). God, the one sentient Being, alone is the actual ordainer of its fruit (*karturajnaya* …, v.1).

The proper thing for us to do, therefore, is not to regard ourselves as doers, but as mere agents of God, discharging his Will – i.e., dedicate all our actions to him (*isvara-arpitam*, v.3). We would then find it easier to perform them without the desire for their fruits (*na-icchaya kritam*, v.3), and be indifferent to their success or failure. Such a course frees (or cleanses) our mind from attachment to the world (*chitta sodhakam*, v.3), and leads us toward our Goal (*mukti sadhakam*, v.3), where happiness is uninterrupted and boundless.

Bhakti-yoga

Practice of karma-yoga habituates us to the recurring thought of God as we are to routinely dedicate our actions to him. In time, this repeated thought of God induces in us a close affinity towards him. An inward transformation slowly takes place in us. We begin to look to him not for worldly favours, but for being ever in awareness of his Presence. It marks our entry into bhakti-yoga.

Initially, bhakti-yoga consists in practices with considerable bodily activity, such as puja in the household, visits to temples, pilgrimages, bhajans, satsangs, etc. As bhakti deepens, the practice turns more internal with accent on vocal activity, as with singing of *kirtans*, and doing japa either aloud or with mere lip movement. In time, this leads to solely mental japa, which is a form of meditation (v.4, 6).

Bhagavan defines meditation as focussing of the mind on a single thought (*eka-chintana*, v.9). It requires long and consistent practice to hold the thought on a chosen 'object' uninterruptedly (v.7). That single thought will later dissolve by itself (*nasamet-yadah*, v.9), and the mind subsides (or is resolved) in its source, the one indivisible Self. It signifies our ultimate fulfilment in all respects, or *mukti*.

Raja-yoga

Raja-yoga rests on the principle that breath and mind have the same source (*sakti mulaka*, v.12). When we control the breath, the mind too is controlled (v.11). So, during meditation if we find it difficult to restrain the mind directly, we can achieve the same indirectly through control of breath, which is easier.

Control of breath (*pranayama*) can be achieved either by methodical practice under a competent guru, or by merely watching the breath, which is risk-free.

Conventional raja-yoga (or *Patanjali yoga*) is an 8-step practice. It is the fifth of the six *Darsanas* (schools of classical Indian philosophy), and was later adapted into Vedanta, the sixth and final Darsana. Bhagavan chooses here to adopt merely the *pranayama* component of raja-yoga for his exposition of meditation.

Jnana-yoga

Vedanta may be said to be based on three basic principles: (i) Reality is one; it is that which exists ever. (ii) We get our ultimate fulfilment when we realize our oneness with it. (iii) It is entirely possible for us to attain that Reality through consistent effort. Jnana-yoga is the limb of yoga that relies on a *direct* application of these principles.

Nothing in the observed world (*drsyam*) remains ever the same. Hence the world as seen cannot be real. Any change presupposes an original entity that underlies the change, and is itself changeless. So, the changing world too must have a changeless, underlying core, which we otherwise call Reality. However, it is futile to look for this Reality in the world, since the world presents a misleading picture with its constant change. The better way is to start with ourselves.

We all pass through the three states of waking, dream and sleep. In the waking state we identify ourselves with our physical body, and in dream with a subtle body. These bodies cannot be real, since they come and go. In sleep we are without a body, yet we know that we *are* (or exist), as the experiencer of that state, as acknowledged by us after waking. It means there is an entity in us, our self, which experiences all the three states, without itself changing (*alaya sat-taya*, v.21).

The practice of *jnana-yoga* consists in first setting aside the ever-changing world (*drsya-varitam*, v.16), and then holding on

to the inner self of ours (*chittam-atmanah*, v.16), which we feel within as our pure 'I' (*aham*).

It is important here to distinguish between what we *think* as 'I', and what we *feel* as 'I'. The former is known as 'I-thought', and is mixed up with the 'I-am-the-body' idea. When we enquire within where this 'I-thought' arises from (*aham-ayamkutah*, v.19), or by asking ourselves 'who am I?' (v.28), we arrive at the pure 'I' as a feeling. If we adhere to it long enough, it 'falls' (*patati-aham*, v.19), and the ultimate Reality, or Self (*atma*), is unveiled (v.20). That is *mukti*.

Nature of Reality

Bhagavan sums up the nature of Reality in verses 21-30, thus:

Our body, mind, *prana*, intellect, etc are all unreal as they keep changing and/or are intermittent (v.22). Reality (*Sat*) is that which *is*, or exists. For knowing Reality, there is no need or scope for a separate consciousness to exist. Reality (being, or existence) is itself consciousness too (v.23). God, the world and the individual come together and disappear together; the inner nature of all three is One (v.24-25). To know this or that is not knowledge; to remain beyond knowledge and ignorance is true Knowledge (v.27). It is unexpendable, unborn, whole, and blissful (v.28), and is beyond the opposites of bondage and liberation (v.29).

Daily chanting of Upadesa Saram enables us to recollect the entire gamut of spiritual principles that govern our sadhana and understanding. It gives us constant inspiration, and acts as a source of sustenance in times of lean spiritual effort, if any. Reciting the verses inwardly with recollection of their meaning can be helpful in steadying the boat of life in the face of recurring vicissitudes.

*　　*　　*

Pride is the Result of Ego; Humility is the Absence of Ego.

A speech by Dr. K.Subrahmanian

If we want to make any progress in the spiritual field, the first requisite is *vinaya* (humility). Spirituality and pride do not go together. Humility is necessary because it is **the acceptance of what is.** If you understand the world as it is you cannot but be humble. There is no one in this world who can say he knows everything in his own field of expertise.

When we progress through various stages in our education, we realize that what we know is nothing compared to what we should know. The less you know, the greater is the pride. The more you know, the less is the pride. Even when others think we know a lot, if we are humble, we know in our hearts that there is very little we know; there is so much more to know. Each one of us has a talent in this world, and each one is gifted differently. A variety of talents is needed for any single activity to be carried out. For example when you board an aircraft you see the pilot and you may think that he is the one who is going to take off and make the plane fly and that he alone is to be congratulated for the safe landing. But, for the plane to be made airworthy, a number of people work silently behind the scene. Because the credit goes to the pilot, he cannot start thinking he is intrinsically great. This applies to all of us in our respective areas of work. It is maya that makes us take credit for anything we do. When people are in power, they are used to credit being given to them for whatever happens; out of power and out of limelight , they become restless.

There are some who have no power or money; they don't seek anything. But they have something that others with power and money or knowledge don't have; they possess an

extraordinary *shanti* (peace) that others don't have. Everyone seeks them out. They don't make other people feel inferior. The difference between a really extraordinary person and a pseudo individual is, when you are in the company of someone who is humble, you are happy. You dislike arrogant people because they are an affront to your ego. When the other person says he knows a lot of stuff, you feel offended because you feel that you too know something. But when a man says I know nothing, then there is no competition, there is no further argument.

Bhagavan never used to argue with anyone or try to prove a point. Bhagavan always used to say, "What do I know, I have not studied anything. You know more and you can make corrections to what I have written." That is possible only if you are totally humble. Real humility comes into being when there is perfect knowledge. Those who have perfect knowledge are the people who are totally humble. **Pride is the result of ego; humility is the absence of ego.**

When you are totally humble, you won't worry about any appreciation from other people; you will do everything for the sake of the Lord. The desire for appreciation is the desire of the ego. Even in spiritual matters, we have a tendency to say my guru is the best in the whole world, and all other gurus are useless. Anybody who is spiritually inclined will not condemn other gurus. Every guru is a divine manifestation and you choose one guru because you do not have the time to follow all. But at the same time you must have respect for all gurus. Not to show respect to other gurus is the result of ego. If we say that every being is divine, what is the great difficulty in accepting divinity of other gurus? When I don't know anything about myself how can I say anything about others? The great obstacle in spiritual path is to say that my method is the best method. At best we can say that I experimented with four or five methods and I find this

particular method useful. This is possible when we have his grace.

Adi Shankara was an embodiment of humility. He prays fervently, ‘O Lord, give me humility.’ The Lord ordained an incident to happen in the life of Shankara in such a way that we can learn the importance of humility. Not that Shankara was not aware and needed a lesson; the Lord wanted to teach us a lesson through this. Once Shankara saw an outcaste coming from the opposite direction when he was walking on a narrow lane in Benares. Shankara asked him to step aside. This is exactly what caste Hindus say to others. The outcaste did not step aside. Shankara asked him to step aside again. Then the outcaste said, “I don’t understand you. Are you asking this body to step aside or the soul to step aside? If it is the body, I can step aside but if you are talking about the soul I cannot, because it is everywhere”.

The moment Shankara heard this, he was taken aback, and exclaimed this cannot be an ordinary person. Then he saw in the place of the outcaste Shiva himself. Shiva had come in the guise of the outcaste in order to teach a lesson to all of us about the importance of humility. In five beautiful slokas called Manisha Panchakam, Shankara praises the outcaste and laments his mistake of asking the outcaste to step aside. Shankara is described as

श्रुति स्मृति पुराणानां आलयं करुणालयम् ।
नमामि भगवत्पाद शंकरं लोकशंकरम् ॥

Shruti smriti puranaanaam aalayam karunaalayam ; namami Bhagavad pada Shankaram lokashankaram

The meaning of this verse is: Shankara is the repository of *shruti, smriti puranas;* he is the embodiment of all knowledge. I bow down to Bhagavadpada, who has descended for the good of the world.

Shankara is called Bhagavadpada, a phrase that extols his great humility : he is at the feet of the Lord. Shankara himself came down to this earth for *loka kalyanam* (good of the world). The mark of a person who has full knowledge is humility.

In another composition called *Shatpadi Stotram,* this is what Shankara asked, "O Vishnu, give me humility ; make my mind subside ; let me have control of my senses ; please induce in me compassion for all creation and help me cross the ocean of Sansaar"

अविनयं अपनय विष्णो दमय मनः।

शमय विषय मृगतृष्णां भूतदयां ॥

विस्तारय तारय संसारसागरतः ।॥

Avinayam Apanaya Vishno ! Damaya Manah !

Shamaya Vishaya Mrigatrishnaam! Bhootadayaam

Vistharaya! Thaaraya samsara saagaratah !

Vinaya is humility, *avinaya* is pride. Here Shankara prays that his pride be removed.

Bhagavan also was humility personified. He would stop walking if someone came from the other side and would step aside, even for a small child. He would say, "I don't have work, you all have work to do. Please carry on!" His humility was spontaneous and natural. We display cultivated humility but Bhagavan's humility was totally genuine and innate. For progress in our spiritual sadhana, we should pray that by his Grace, we are granted this great quality known as humility.

* * *

Maharshi's Teachings And Modern Scientific Thought

K. K. Nambiar

BHAGAVAN Sri Ramana Maharshi has taught us that eternal happiness is one's real nature and the best way for realising it is for the Self to be itself. In other words one has just to be. Abiding as the Self, which is Pure Consciousness, is the greatest happiness, perfect and permanent. Any other form of so-called happiness, obtained from external sources is illusory and evanescent. It might go the way it came. So, the pursuit of the Self by the continuous quest "Who am l?" is the safest and surest way to dispel ignorance and remain as the Self.

I had once approached Bhagavan and asked him about the different locations suggested for concentration in various *srutis,* e.g., between eyebrows, tip of the nose, heart centre, *muladhara,* etc. Bhagavan who was reclining on the couch, got down and took out a copy of Sri Ramana Gita, from the rotating shelf nearby and opened it right on the page containing the *sloka:*

If the Heart be located in *anahata chakra*, how does the practice of yoga begin in *muladharas*?

In yoga *shastra, anahata* chakra is the fourth, and *muladhara* is the first and lowest of the six centres in the spinal chord.

It looked like a miracle when the book opened on the right page; but such experiences are common to devotees of Sri Bhagavan. He added in Malayalam, "Why should one desirous of coming to Tiruvannamalai first go to Kasi (Banaras) or Rameswaram and then come here? Why not straight to Tiruvannamalai instead of the long detour"? I felt a great sense of remorse when Sri Bhagavan had to point out this *sloka* from Sri Ramana Gita to me. Though I had with me a sacred treasure, a volume of Sri Ramana Gita in Malayalam in Sri Bhagavan's

own handwriting, given to me with his blessings, I had not closely studied it, or tried to put into practice the instructions contained therein. The whole of the fifth chapter entitled *hridaya vidya* deals with the technique of meditation and elucidates points regarding the respective functions of nerve centres, *nadis*, etc.

Also, at the daily *vedaparayana* at the Ashram in Sri Bhagavan's presence, the verse appearing in *Mahanarayana anuvakam* at the end of *Purushasuktam* underlines the above instructions:

The *Hridayam* (the heart which is the place of meditation) resembles an inverted lotus bud. A span below the throat and above the navel.

So, the continuous quest Who Am I?, guided by the grace of Sri Bhagavan, who is always with us, will lead one to the Heart centre, the seat of Consciousness, which is neither within nor without, all pervading and eternal. This supreme awareness is all that IS, and abiding therein is the ultimate goal.

Let us now have a look at recent developments in scientific knowledge. At one time the world around us was supposed to consist of matter, made up of molecules and atoms. Physicists chased them further and broke them down to nucleus, electrons, quanta, waves, particles and fields. Einstein said that the universe of our experience consists of matter and energy in a space-time-continuum. He established the famous equation E= MC2, where C is a constant representing the velocity of light. Matter and energy became interchangeable. Max Planck, famous for his quantum theory, added a further dimension to this, stating that it is consciousness that is fundamental and that matter is a derivative of consciousness. As a corollary even space and time are only concepts of our consciousness. Thus scientists are veering round to the conclusion that since every object is a sum of its qualities and these qualities are perceived

by us the whole objective universe of matter and energy, atoms and stars does not exist except as a construction of consciousness.

Yoga Vasishta says:

All things that exist everywhere are experienced by us; there is nothing here anywhere which has not been experienced by us. Bhagavan has told us that the world as such is not real It is real as Brahman or Consciousness. The world we see and experience with our senses is a product of the mind; the mind is part of the ego, which rises from Pure Consciousness, which is the same as Reality. One has to realise That and just BE.

(Source : Call Divine 1954)

* * *

Let me Rest at Your Feet

Alan Adams Jacobs

Let me rest at your feet, my Lord Supreme, soft as the beautiful lotus flower,
Let my speech with all its might and power,
Be prayer to awaken from life's sadness,
And constantly illuminate my inner scene.
Then uttering your praise, I'll never cower
With fear or lose the faith, by which Thou endower
My soul by light from Thine effulgent gleam.

Let my palms be clasped, in worship of Thee,
My hearing tuned to the words of Thy Story,
My mind in meditation and ever free,
My eyes resting on Thy formless glory.
So through which other senses will I learn
To become worthy and Thy Grace to earn?

(Source: 108 Sonnets for Awakening)

* * *

Sri Rama

Kanchi Mahaswamy

The word Rama means one who is blissful; it also means one who makes others blissful, happy. If ever there was someone who faced a multitude of troubles and miseries with equanimity, without being affected by them, and yet followed Dharma (ethical principles) with a happy frame of mind, it was only Sri Rama. From the viewpoint of onlookers he seemed to have troubles but at heart he was blissful.

Unperturbed by pains and pleasures, remaining happy and bestowing happiness on others is called Yoga. Only a true Yogi can be like that. For the common people this equanimity of mind can be achieved by following the Dharmic Principles mentioned in the Vedas along with discipline in daily life. Consciously avoiding being swayed by selfish likes and dislikes helps the mind to calm down, thus developing a clarity that leads to light-heartedness and happiness. The purified mind thus takes one towards Moksha or Liberation.

Lord Vishnu came down to earth as Sri Rama to show by example that following Dharma and thereby obtaining happiness is possible for ordinary folks. If one observed carefully the statements by Sri Rama, one will discover that Sri Rama never said, 'This is my opinion.' He would always say, 'The Rishis say this; Sastras declare this' and so on. That shows his humility. That Supreme Being who is the subject matter of the Vedas, who is the goal mentioned by the Vedas- that Supreme Purusha, chose to obey the Vedic Dharmas and taught us that by obeying them one can lead a blissful life. This was the purpose for which he acted out his earthly life. During his earthly sojourn, he completely hid his Divine Shakthi and Knowledge and acted as an ordinary human being. When the Supreme Purusha wore the garb of a human, the Vedas too became Valmiki's child and

incarnated as Ramayana, which is why each and every word of Ramayana glorifies Dharma. It is customary for a mother to give snacks and savouries to her child who is travelling to another place. In the same way, Kaushalya packed the snack called Dharma – a snack that never goes stale- and gave it to Sri Rama when he started his fourteen year sojourn in the forests. She blesses him thus**: "The Dharma which you have undertaken to protect so firmly and assiduously, let the same Dharma protect you, Raghava!"**

Eschewing personal likes and dislikes and following Dharmic principles scrupulously is known as Niyama. This is most important in one's life. Similarly, the courage to follow one's chosen path irrespective of opposition is equally important. One's adherence to Dharma should be so steadfast that no amount of ridiculing by others can become a deterrence. None other than Lakshmana, ridiculed him saying, "Oh brother, all these troubles that have accrued to us are due to your strict adherence to Dharma! Give it up! Give me permission to invade our father Dasaratha and get back the kingdom that is rightfully yours!" Indeed Lakshmana spoke in this fashion only out of his great love for Sri Rama. But Sri Rama ignored all this and was determined to protect Dharma. In the end, Dharma protected him. Though the ten-headed Ravana possessed tremendous powers, his negligence of Dharma made him lose everything he had and he was vanquished in the war. Sri Rama, true to the epithet that he is Personification of Dharma (**रामो विग्रहवान् धर्मः** ….Ramo Vigrahavaan dharmah), continues to shower his Grace as the very manifestation of Dharma, even today.

Those who have Sri Rama as their goal in life, spending their time uttering his Divine Name constantly, will achieve total purification of mind; they will not swerve from the path of Dharma and will lead a happy, contented life.

(Source: Deivathin Kural – Voice of Divinity)

Vedanta and Shringara

One may wonder at the title and say “What a strange mix!” But this is precisely the mix that Muruganar has handled, in his inimitable style. He has borrowed two lines from the famous Tirukkural, written by Tiruvalluvar about 2000 years back and added a few more lines to convey a magnificent *Vedantic* truth. The lines of the *Kural* are from the section devoted to *Shringara* (romance) called *Kamatthuppal* in Tamil.

A lad and a maiden fall in love. Their romance is still at the stage of gazing at each other when others are also present. The lad is frustrated because the girl is too shy; he says to himself, “When I stare hard at my beloved, she looks at the ground. But when I do not look at her, she looks at me and smiles gently.”

Now how does Vedanta come into this? The genius that Muruganar is, explains, “The lad is our mind; the maiden is the Self. When you try to ‘look at’ the Self using the mind, the Self hides itself. The mind can function only by objectifying. Can you ever make the Self an object? It is the very Subject! When you abandon the objectifying tendency of the mind, the Self reveals Itself. It smiles gently and radiantly!”

Ending Objective Knowledge

The gracious light of Self one sees not
When looking for it as an object.
But when one looks not, then it shines.
“The maiden when I look at her
Glances downward at the ground.
But when I look elsewhere she looks
At me and shyly smiles.”

—**Guru Vachagak Kovai,** verse 646, Translation by Prof. K.Swaminathan. (The lines in quotes are from Tirukkural verse 1094)

A Divine Quarrel

Thiruvoodal is on January 16, read the notice Board in Sri Ramanashram in Tiruvannamalai. There was a sense of excitement in the air as an ashram representative explained that *Thiru* is holy and *oodal* denotes a petty quarrel. The word refers to a sacred quarrel between Shiva and Parvati- and this is celebrated only in Tiruvannamalai in the Arunachaleshwara temple- on the street outside the temple and on the girivalam path. Three processions start with Shiva, Parvati and the poet *Sundara Murthi* on a carriage while singers chant in Tamil. Bearers rush in, face each other, jump, shake and quiver, representing emotions of the deities, as the musicians play drums raising the beat to a crescendo to signify the heightened tensions of a marital fight, as the crowds applaud lustily. The next day, Shiva is taken for *giripradikshina*. On his return, the quarrel is settled amicably.

Parvati has many complaints against Shiva and asks Sundaramurthi to convey to Shiva that she is upset about his untidy looks, his matted hair as well as the female Ganga in his locks. She is upset that he lives in a cremation ground, wears a garland of bone and skulls, and wears a *kaupina* or a loin cloth. Shiva escapes Parvati's anger by going for the girivalam in Arunachala Hill. His jewels and clothes are stolen on the way, but he continues with his *girivalam*, meeting Bhringi Rishi and even liberates him from the cycle of births and deaths.

He completes his circumambulations and returns to the temple hoping that Parvati's temper has subsided. But the messenger Sundara tells Parvati that Shiva has not only lost all his possessions but has also liberated Bhringi the Rishi (who disliked Parvati) and met with the wives of other Rishis as well.

Parvati is now even angrier. Bhringi considered Parvati as Maya in front of Shiva's pure jnana. Even when the divine

couple had appeared in the form of *Ardhanaareshwara*, the arrogant rishi had become a bee and pierced through their inseparable body, earning the name Bhringi, (bee in Sanskrit). Angry, Parvati removes her Shakti from his body and he is able to stand only after Shiva gives him a leg. Bhringi realizes that Shakti can never be separate from Shiva and is finally given liberation when he understands that Shiva and Parvati complement each other.

Shiva explains to Parvati that materialistic possessions should not be given undue importance. He explains Ganga's presence in his locks that are necessary to hold the entire creation, of which Parvati is the Divine Mother. He explains that he met the wives of the rishis because they worshipped him and were humble, while their husbands had become arrogant due to their knowledge.

A pacified Parvati then disclosed that it was she who was responsible for the jewels being stolen. Parvati asks Shiva to perform his beautiful swan dance, *Hamsa natanam*. Parvati is overwhelmed by the spectacle of Shiva's majestic beauty.

The quarrel ends within twenty four hours. Poet Thiruvalluvar says that in marriage, love increases through *oodal* which brings happiness just as salt brings taste to the food-but in excess it makes food bitter. Similarly a little friction in marriage increases understanding.

(Source:The Speaking Tree-January 15th 2017)

For kind attention of Subscribers

With effect from May 2017, date of expiry of your subscription will be printed on the address label alongside your subscription number. Subscribers may please note and update/renew subscription on time. Kendram will not issue SMS reminders hereafter.

Work is Worship

Bhagavan usually entered the kitchen at 4 a.m. and started cutting vegetables. Kunju Swami and a couple of other devotees would go and help him with the work. Sometimes there would be a huge pile of vegetables to be cut. Bhagavan worked fast and steadily and would always manage to accomplish a lot more work than anybody else.

Some of the devotees were in the habit of sitting for meditation punctually at five o'clock every morning. Once, when there was a very large quantity of vegetables, Bhagavan saw a devotee looking at the time and getting quite restless. He asked, "What is it? What is troubling you?" When the devotee replied that it was time for his meditation, Bhagavan said, "It is good to have a regular time for meditation, but you should be careful not to neglect your work just because you don't want the routine to be upset. Your mind is not focused on the work at hand. That is why you are feeling so restless. If you give your whole hearted attention to the work, the work would become a kind of meditation. So do the work with sincerity and attention. That would have the same benefit as meditation."

(Source : Ramana Thiruvilayadal Thirattu)

Life Subscription (15 years): Rs.500/- Annual Subscription: Rs.50/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Outside India **U.S.$125. (Life) U.S. $ 10 (Annual).**

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed and Published by **Sri P. Keshava Reddy** on behalf of **Sri Ramana Kendram** and printed at Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad - 500 044 and published from **Sri Ramana Kendram** at 2-2-1109/A, Batakammakunta, Hyderabad - 500 013, Editor : **Sri V. Krithivasan**

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@sriramanamaharshi.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Mobile: 09244937292, website: www.sriramanamaharshi.org